

**Ljerka Vladović: Žene šetaju,
Ogranak Matice hrvatske, Zaprešić, 2018.**

Ljerka Vladović (diplomirala na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu i Muzičkoj akademiji), djeluje više godina kao profesorica na Glazbenoj školi, pjesnikinja i slikarica. Do sada je objavila jednu, ali vrlo opsežnu zbirku stihova pod naslovom „Žene šetaju“ (Zagreb, 2018.). Zbirci „Žene šetaju“ esej kao pogovor napisala je poznata književnica Lada Žigo-Španić pod naslovom „Disharmonija života u harmoniji riječi“. Polazeći s pozicije ženskog motrišta, ili kako bi kazala Dubravka Oraič Tolić, ženskoga poetskoga rukopisa, Žigo-Španić u ovoj zbirci, kao važan čimbenik na predmetno-tematskoj razini, ističe „pokušaj da se sabere život, da ga se umiri, ali čežnje uvijek ostaju kao nedovršeno vrijeme“. Slažemo se s ovom tvrdnjom jer se čežnja kao bitna okosnica života javlja i u prvoj zbirci Ljerke Vladović. Naša pjesnikinja poeziju „nalazi u životu samom, u mjeri da bude suptilni, iskreni poeta a ne mali ekscentrični pjesnik koji želi zadiviti svojim stvaralačkim egom i ‘natjerati’ čitatelje na iscrpno dešifriranje spletenih poruka. Lada Žigo-Španić dobro uočava kako Ljerka Vladović nije sklona „postmodernistički zakukuljenim tekstovima koji zamagljuje sadržaj, odnosno kidaju jasne kontakte poezije i života“. Ovo smatram dobrom osobinom ove formirane pjesničke individualnosti. Njezini se stihovi odlikuju specifičnim lirizmom, čitljivi su, prohodni, govore, o životu, čežnji, ljudskosti, o emocijama normalne ljudske osobnosti.

Ljerka Vladović je osoba koja voli više meditirati nego eksperimentirati. Kada je riječ o meditaciji ne može se izbjeći ni romantičarski pristup svijetu, a bez romantizma u duši nema niti težnje za prožimanjem života i umjetnosti. Stoga Ljerka Vladović „osvaja svijet u detaljima i minijaturama, trudeći se da duša sklopi primirje s postojećim, iako u duši vazda ostaje metafizički višak“. Stoga ne čudi što se u zbirci koristi kršćanska etika kao pogodno izražajno sredstvo sagledavanja svijeta u detaljima. Neke pjesme pripadaju žanru poezije kršćanskog nadahnuća kao npr. pjesma „Isus prelazi iz Trogira na Čiovo“. U toj pjesmi posvećenoj pokojnoj sestri autorica završava stihovima:

Duša je
postala limena.
I zato čekam
Njegov prelazak
Sunčanom vodenom prugom.
Opet.
Lebdim ispod oblaka.

Ljerka Vladović koristi vrlo sažete misaone cjeline ponekad se koristeći riječima kao simbolima i metaforama. U svakom slučaju, bliska joj je ekonomija stiha, odbacivanje "pričanja" i poučavanja. Ponekad joj je dovoljan trostih za iskazivanje snažnih misli, kao npr. u pjesmi „Rješenja“:

Trebaju joj
rješenja.
Ne moja nemoć

Lada Žigo-Španić je, također, u pravu kada jedan od podnaslova u svome eseju imenuje kao „Iscjeliteljska moć stihova“.
Analizirajući poetski rukopis Ljerke Vladović ona zaključuje: „Stoga ova poezija ima iscjeliteljsku moć – valja nam prihvatiti sve tijekove i nijanse života, u boli vidjeti ljepotu, a u ljepoti osjetiti draž prolaznosti koja će opet kao voda nanijeti u život nešto novo“.
Složio bih se s ovom tvrdnjom, uz napomenu kako je riječ o duhovnom iscjeljivanju, a ono ne bi bilo moguće bez kršćanskog temelja, a na njima pjesnikinja gradi svoju pjesničku piramidu.

Preporučam zbirku „Žene šetaju“, ali isto tako i uspješni pogovor Lade Žigo-Španić. Ostvarila se uspješna suradnja dviju osjetljivih, darovitih i mudrih književnica.